

Letní tábor na faře v Novém Rychnově

TEMPLÁŘŠTÍ RYTÍŘI

12. 7. – 19. 7. 2009

19 dětí, 5 vedoucích

Letos jsme se za prožitím tábora vydali opět na faru, tentokrát v Novém Rychnově. Po spoustě deštivých dnů jsme se jako zázrakem dočkali týdne plného sluníčka. Byli jsme za to hodně vděční a snažili jsme se proto nepromarnit ani minutu.

Tentokrát naše snahy směřovaly k tomu, abychom všichni dosáhli hodnosti rytíře. Kdysi totiž Rychnovem projížděli templářští rytíři, kteří poblíž tohoto městečka ukryli poklad. Ten však nebyl dosud objeven a mohl ho najít a převzít pouze rytíř.

Celý týden jsme proto prožívali ve znamení rytířských zkoušek a v poznávání a osvojování rytířských ctností. Rozdělili jsme se na 3 skupiny – tzv. rytířské komendy. Ty si vymyslely svůj název, erb i pokřik. A tak celý týden usilovali o dosažení oné hodnosti „Kočičí šelmy“, „Statečná srdce“ a „Křižáci“. Těmto přípravným aktivitám a prvnímu povýšení na pážata jsme věnovali celé pondělí.

Úterý bylo zaměřeno na přírodu a vztah k ní. Brzy ráno jsme se vydali navštívit záchranou stanici pro dravce v Chrástově, kde nám pan majitel ukázal mnoho ptáků i jiných zvířat a poutavě o nich vyprávěl. Odpoledne jsme šli zase na louku blízko Rychnova, kde tři mladíci kosili louky. Nejenže jsme si nechali vyprávět o této záslužné činnosti, ale také jsme přiložili ruku k dílu a pomohli jsme odnášet trávu na hromadu.

Středa byla náročná, protože probíhala ve znamení naší fyzické zdatnosti. Čekalo nás dobrodružství na lanové dráze na Křemešníku. Tam jsme si vyzkoušeli, jaké jsou naše schopnosti a dovednosti a že se dokážeme překonat a dokázat i to, co se nám zdá jako nemožné. Večer nás za odměnu přijely potěšit indiánskou pohádkou dvě milé paní katechetky.

Ve čtvrtek ráno jsme se dočkali dalšího povýšení – a bylo jistě za co odměňovat po tak náročném dni. Z pážat se stali panošové a mohli jsme povzbuzení dál usilovat o hodnost rytíře. Tento den byl zaměřen na umění, které musí mít každý rytíř také osvojené. Nechyběl

rytířský tanec, jenž nás přijeli naučit samotné dámy ze středověku.

Den byl završen rytířským turnajem s obrannými tyčemi. Byl opravdu napínavý a chvílemi se zdálo, že bratr nezná bratra (popř. sestra sestru) ☺.

Celý pátek jsme se snažili prověřit naši odvahu. Byla to příprava na zkoušku rytířské odvahy, která měla přijít v nejméně očekávanou hodinu – v hluboké noci. Panošové měli projít tmou zahalenou stezkou, označenou čas od času malým světýlkem, popřípadě záhadnou postavou, která je popohnala dál. Narazili např. na víly, bílou paní a zuřivé lupiče, z jejichž spárů se jen tak někdo nedostal. Na konci však bylo velké překvapení a povzbuzení. Čekal nás velmistr templářského řádu s oněmi středověkými dámami. Velmistr každého panoše, který odvážně zdolal nejtěžší zkoušku, pasoval na rytíře a udělil mu hodnost.

V sobotu se pak všechny tři komendy vydali třemi různými cestami za pokladem. Tam je navedla mapa, jež zanechali kdysi templářští rytíři u dobrých lidí. Ti si ji předávali z generace na generaci a čekali, aby ji předali vhodným rytířům, kteří se o ni budou ucházet. Ony tři skupiny se nakonec sešly na Čertově hrádku. Po usilovném, asi půl hodinovém, hledání se podařilo truhlu s pokladem najít. Společně jej otevřeli pomocí tří klíčů, které pasovaly do třech zámků.

Více než nalezení pokladu bylo pro nás snad větší radostí to, že jsme se vlastním úsilím i vzájemnou pomocí dokázali stát opravdovými rytíři.

Děkujeme Bohu nejen za to, ale i za krásné počasí, za to, že jsme se mohli chodit koupat, hrát fotbal i za to, že jsme se všichni zdraví a radostní vrátili domů.

